

Vécé. Országgh László a Magyar Nyelvőr 1975-i 1. számában említi, hogy a W. C. rövidítés használatának időbeli kezdőpontját nem sikerült megállapítani.

A kezdeteket minden valószínűség szerint az 1933-i gödöllői jamboreehez lehet rögzíteni. E sorok írója jól emlékszik, hogy mint 14 éves gimnazista ebből az alkalomból találkozott először ezzel a rövidítéssel. Már a nemzetközi táborozásról készített előzetes tájékoztató — sajnos, ezt a broszúrát nem sikerült felkutatni — megemlítette, hogy az illemhelyek jelölésére a nálunk szokatlan W. C. betűket fogják alkalmazni, mivel a külföldiek ezt ismerik. A Jamboree zsebkönyvben a nagytábor útbaigazító tábláinak rajzánál így is találjuk: vastag nyíl szára fölött pont nélkül, egybeírt WC betűk. A biztonság okáért azonban, hogy a hazaiak is értsék, a nyíl tollába belehelyezték az ismerős OO jelet. E kettőnek együttes szerepeltetése alighanem in statu nascendi mutatja a W. C. megjelölés hazai jelentkezését 1933 nyarán. Számunkra, vidéki gimnazisták számára — bár az iskolában vízöblítéses *klozet* volt — ez újdonságként hatott, és lelkesen használtuk az új kifejezést. A cserkész táborok során a latrina ugyanis mindig kapott valamilyen fantázianevet; *stimmolda* és a szójátékszerű *klarinet* ugrik ki hirtelen az emlékek közül.

Ha meggondoljuk, hogy Gödöllőn mennyi cserkész táborozott az ország minden részéből, s ehhez hozzászámítjuk a rengeteg látogatót, alighanem ez az időpont fogadható el a kifejezés robbanásszerű elterjedésére. A nagytábor illemhelyei persze nem voltak víz-öblítésesek, s ez a körülmény egyben azt is megmagyarázza, hogy az elnevezés miért nem korlátozódott csupán az *angol klozetra*.

Kelecsényi Gábor